

דינה וגידעון אוברזון (1947) באיטליה
מכירים מגיל אפס

דינה וגידעון אוברזון עם בנותיהם קרן ורנה
הבנות תיכנסנה לעסק המימשפחתי

הוא עובד איתי. אמא שלי גם היא עובדת בעסק המימשפחתי, היא תופרת. מהיום שבצעם פתחתי סטודיו, ולמרות שאנחנו עובדים באותו הבניין, אני כמעט שלא רואה אותה.

בגיל 6 הצעתי לדינה נישואין, ובגיל 18 חצתי אחרי ששוחזרתי מהצבא בגלל לחצי'רם גבוה, עמדה דינה להתגי'ס. החלטתי שזה לא יילך ככה, שתהיה לי חיילת בבית, ו' 11 יום אחרי שגמרתי

של פאריס הן נשות נסיכויות-הנפט. והן, בהתאם לטעמן, רוצות כמה שיותר נוצץ.

אני מכיר כמה צרפתים שמעיהם מתהפכים למראה ביגדי-הערב של מיטב המעצבים של פאריס. אך אין ברירה, הכסף הערבי משחק פה תפקיד חשוב ביותר.

את יודעת שכפאריס ישנו מלון בשם נובה הוטל, שמחיר חדר בו הוא 5000 פרנק ללילה, ובתוך הסוויטות המפוארות יש מיתקן מיוחד לצליית ככש? כל המלון עשוי נוורוד ובזבז. הכניסה למועדון-הלילה היא בצורה של חורי-מנעול — ממש עליה בארץ הפלאות. זה לא יתואר, שהארכיטקטורה יצרה דבר כזה, ועוד כפאריס. לרעתי, זהו לעג לאינטליגנציה ולטעם הטוב.

אבל זהוזה, אין מה לעשות. הטעם של הארכיטקטורה, הטעם של בתי-האופנה, מופנה לטעמם של הקוחות הערביים.

לך יש לקוחות ערביים?
יש לי לקוחות נהדרים מבית-לחם, אנשים על רמה, אנשים משכילים, מקסימים.

אבל יש להם בעיה, בכל פעם שהם מגיעים לתל-אביב, לאנשים כמעט-לא נעים לעבור כל פעם את הבריקות שהם עוברים. ובכל זאת, הם מגיעים תמיד בחמולות. לקוחות טובים מאוד. יש לנו לקוחות מלבנון. עמדרנו לערוך תצוגת-אופנה בכיירות, אבל היא התכלה.

אחרי שדיברנו על אופנה, נדבר מעט עליך. זה נכון שאתה ורעייתך, דינה, מבירים זה את זה מאז שנולדתם? נכון. שנינו נולדנו בסקיוף, שבצפון איטליה. למעשה, מוצא התורים שלנו הוא מואגרב שביוגוסלואוויה. בזמן המלחמה התורים הם אני נולדתי חצי שנה לפני דינה. התורים הם חברים עוד מאותה השכונה בואגרב.

דינה עלתה ארצה ב' 48' ואנחנו ב' 49'. אנחנו התגוררנו בתל-אביב, ומישפחתה של דינה עברה לירושלים. אבל הקשר בין שתי המימשפחות נשמר.

אבי היה נגן צ'לו ברביעיית רוצ'קארלו. היום

אצילה בריטית. אבל, לעומת זאת, קיים השיזוף ללא שמש. אשה רוצה להיראות בריאה וחתיכה, כאילו לא עשתה כל היום שום דבר — כשלמעשה היא עברה קשה מאוד כדי להרשות לעצמה להיראות כמו אחת שלא עשתה שום דבר.

זה נכון שהביקני אינו באופנה עור?

בארץ הוא עדיין באופנה, כגלל הנערות הצעירות וחופייהם. אבל בעולם הביקני ירד כמעט לגמרי.

מה הסיבה לכך?

הביקני הוקטן והוקטן, עד שהגיע למינימום. כעת חוזרים אל בגדיהם השלם, כדי שאפשר יהיה להקטין אותו מחדש. זה עניין של גלגל. אני חושב שאשה נראית הרבה יותר נשית בכגדי-שלם.

קיימת עוד התופעה, שאשה הרוצה להיראות אקסקלוסיבית בבגדיה מזמינה אצל התופרת הביתית, כדי שרק לה יהיה דגם מסויים?

האשה היום לא רוצה להיות אקסקלוסיבית. יותר חשוב לה שישייכו את הבגד שהיא לובשת לאופנאי מסויים. כיצד מזהים בגד עם אופנאי כאשר יש הרבה עותקים מאותו הדגם.

איזו מלתחה היית מציע לאשה המודרנית, האשה העובדת?

קודם כל, אשה עובדת צריכה להשקיע יותר בכיגודיים מאשר בכיגודי-ערב. היא צריכה מעט בגדים, כדי שתוכל ללבוש אותם כל העונה ולזרוק אותם בסוף העונה. במתח החיים שבו אנו חיים, הבגדים נמאסים עליך. כיום אנשים קשורים פחות לבגדים, הם אוהבים ליהנות ולזרוק ולקחת חדר.

אשה עובדת אינה זקוקה לכיגוד רב לשעות-הערב, מספיק שיהיה לה האיפור הנכון והתיסרוקת הטובה. רוב המקומות האקסקלוסיביים ממילא חשוכים, כך שהבגדים פחות נראים מאשר ביום.

הכיגוד היום מורכב לא ממערכות, אלא מפריטי-לבוש מחוברים: מיכנסיים, חצאיות, חולצות, ז'אקט או בליז. מספיק לשחק עם חומרים נכונים, ואפשר לבנות מלתחה בעזרת

יש אמנים ששנים לא משנים תיסרוקת, בגד או את הצעף שהם קושרים לצוואר. הסיבה לכך היא נפשית, הם נקשרים לזכרים מטויימים. הם נקשרים לאביונים ריגשית. הם יכולים למצוא איזו אבן ולא יזיירו אותה שנים, לא חשוב אם היא באופנה או לא. ההופעה החיצונית שלהם היא הסמל המיסתרי שלהם, והם חוששים לנטוש את מה שהביא להם את הצלחה.

קחי, למשל, את חנה רובינא: תמיד בשחור ולבן וקוקו מאחור. זו היתה חנה רובינא.

אחרי האופנה האינדוידואליסטית באה אופנת-האופנאים, שהם בעלי-מיקצוע המנסים להכתיב את האופנה. מהי בעייתם של האופנאים? המירוץ הכליך צמוד. כל אחד מהאופנאים מנסה לרוץ קדימה, ובסך הכל הרי אנחנו חיים על כדור. כולם מתחילים מנקודת-זינוק אחת, אבל אף פעם לא מגיעים לנקודת-סיים אחת. וזוהי הסיבה שהיום אין אופנה!

את החשבונות של אורה הרצוג אני שולח ללישכת הנשיא. לה ולנשות-שרים אני עושה מחד מיוחד

אופנאי אחד קובע שהקו הוא איקס, בא אופנאי שני ואומר: אני לא נוגע באיקס הזה! ויוצר קו משלו. בא אופנאי שלישי ומנסה להשיג את האופנאי שלפניו, ואין לזה סוף. כל אחד רוצה להראות שהוא יותר מתקדם מהשני.

אין שוויון ואין שום ריעה קבועה באופנה. ובכל זאת, קיים איזה קו אחד באופנה. הנה, הקיץ רואים סנדלים שטוחות בסגנון תנ"כי.

ישנו כיום באמת קרימנחה אחד אצל האופנאים והמעצבים, ללכת לכיוון של נוחות. וזה נובע, כמובן, מנטיית-החוקה מאוד של האנושות של שנות ה-80 לנוחיות. החיים כליך מסוככים — אז לפחות כל מה שקשור בכיגוד ובלבוש חייב להיות נוח.

זה מתחיל מהליכה נוחה: העקב ירד לחלוטין. למרות כל הסיפורים שהנעל השטוחה היא פחות נשית, האשה מצפצפת, ולפחות עד שעות-הערב היא הולכת בנוחיות. כי היא אשה עובדת. לכן האופנה עוברת בקיץ לנעל שטוחה. לסנדל בסגנון התקופה הפרימיטיבית, בסגנון תנ"כי.

לא רק העלים גזורות בצורה פרימיטיבית. גם הבגדים המחווייטים לא נמצאים עוד באופנה. כיום תראי גזרות רגלן, שבהן השרוול והגוף חתוכים מאותה החתיכה, דבר שמשחרר את החלק העליון, מאפשר תנועה נוחה ומונע יועה. יש הטוענים שאשה נראית פחות נשית בבגדים בהם נעלמת צורת הגוף שלה.

זה נכון, ולכן משתדלים לתפור בחומרים רכים, כאלה הנופלים על הגוף, נדבקים לגוף. כך נוצר מאזן בין הנוחיות והנשיות. האופנה מחפשת היום רק נוחות: החצאיות רחבות, המיכנסיים רפויים.

ומה על המראה הספורטיבי, מה הוא מסמל באופנה של היום?

מכיוון שהאשה העובדת כליך עסוקה, ומכיוון שהמראה הבריא והרענן חשוב לה — היא מבקשת להיראות כאילו היא ספורטיבית, כאילו היא עוסקת בספורט. מה עושה האופנה? מייצרת למענה מיכנסיים אסופים. מדוע מיכנסיים אסופים? מכיוון שאלה הם מיכנסיי-ריצה, ג'וגינג. מדוע הם אסופים? כדי למונע חיכוך בין מיכנס למיכנס בשעת-הריצה.

מייצרים עבורה גם את מיכנסי שבעי-השמיניות, שבהם משחקים גולף, או את החצאיות הקצרות, המזכירות את מרי הטניס.

פעם היו אופנת-עיר ואסנת-כפר. בעיר היו הנשים לבושות בצורה מחווייטת, ואילו בכפר היו מרשות לעצמן לבוש חופשי, לא רישמי. האם זה קיים עדיין?

ככלל לא: היום הופכים את העיר לכפר. בכלל, עידן האופנה המחוייטת כמעט עבר מהעולם.

נכון שגם האיפור פשט את הרגל? פשט את הרגל זה כיטוי גדול מדי. אבל נכון שאין היום איפור סופיסטיקייט, של לחיים חיוורות. אף אחת לא רוצה היום להיראות כמו

„בעבר ידעת שבחורה בלונדית עם עיניים כחולות ושיער מתבדד ברוח היא אשה יפה. כיום שום דבר לא ברוח. אתה רואה בחורה בלי גוף, בלי כנים, והיא נחשבת ליפה. למה? כי יש מי שחושבים שכניה מביעות אובי”

אביונים שהם חשובים ביותר. חגורה מתאימה, תכשיט, יכולים לתת צורה לגמרי שונה לבגד. לשעות-הערב צריך ללבוש ביגוד של כף. הכיגוד בשעות-הערב צריך לבטא את מה שאותה אשה מרגישה — היא רוצה להיראות נחשקת, עליוזה? הכיגוד בערב הוא עניין של מצב-רוח. מספיק שתהיה לך במלתחה חולצת משי או חולצת פאיטיים, בערב את יכולה להרשות לעצמך מחשופים, שאינך יכולה להרשות לעצמך ביום. ואם יש לך שמילה אחת מסאטין או מטפטפה — את מסודרת.

מה רעתך על אופנת ביגדי-הערב בארץ?

מתי לובשים ביגדי-ערב בארץ? באירועים, כחתונות, בכרימיוזה, תמיד — אבל תמיד! — זו הפננה של טעם רע, כי משתדלים במיוחד — ואז זה יוצא גרוע ביותר. הרבה נוצצים, הרבה מבריקים, הרבה טעם רע.

לאחרונה שמתי לב, כי בסגנון ביגדי-הערב של מעצבי-אופנה נודעים בעולם יש הרבה נוצצים והרבה זהב, שאתה קורא לו טעם רע.

זה בגלל כוח הקניה הערבי. אל תשכחי כי הלקוחות העיקריים של בתי-האופנה העיליים

„החיים כיום כליך מסוככים, אז לפחות בכל מה שקשור בכיגוד ובלבוש חייב להיות נוח. וזה מתחיל מהליכה נוחה. העקב ירד לחלוטין. כיום אשה אופנתית הולכת בנעליים שטוחות בלי עקבים”

שמינית היא מצאה את עצמה מתחת לחופה. איך הגעת לאופנה? הייתי מהילדים המפונקים, שההורים שלהם החליטו שהם חייבים ללמוד משהו בחו"ל. שלחו אותי לפאריס. לפני הצבא, לדודה שלי. למעשה, נסעתי ללמוד ארכיטקטורה, אלא שעוד בארץ למדתי ריקוד קלאסי אצל מיה ארבוטובה ואצל לילי גלמן. ובפאריס, במקום (המשך בעמוד 60)